

Sygn. akt VII K 496/ 14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Opolu Wydział VII Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Hubert Frankowski

Protokolant st.sekr. sąd. Anna Kowalczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu - nieobecny zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu dnia 26 sierpnia 2014 roku

sprawy:

R. U.

syna G., H. z domu G.,

ur. (...) w K.,

Oskarżonego o to, że:

W dniu 21 grudnia 2013 roku około godziny 6:45 w O. na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulica (...) j kierując samochodem ciężarowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że wykonując manewr skrętu w prawo i wyjeżdżając z ulicy (...) na ulicę (...) w kierunku ulicy (...) nie zachował szczególnej ostrożności, nienależycie obserwował przedpole jazdy i wjeżdżając na oznakowane przejście dla pieszych na ulicy (...) nie ustąpił pierwszeństwa i potracił przechodzącego po tym przejściu z jego lewej strony na prawą pieszego R. S., który doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia podudzia prawego, które leczono gipsem stopowo - udowym, a powyższe obrażenia stanowią skutki o jakich mowa w art. 157§1 kk,

tj. o przestępstwo z art.177§1 kk .

I. uznając iż zachowanie oskarżonego R. U. opisane w części wstępnej

wyroku wyczerpało znamiona zarzucanego mu przestępstwa z art. 177§1 kk postępowanie karne o ten czyn na podst. art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarza oskarżonemu na okres próby 1 (jednego) roku,

II. na podst. art. 67 par 3 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy

Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięćset) złotych,

III. na podst. art. 627 kpk przy zast. art. 629 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz

Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych kwotę 240 złotych.

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 grudnia 2013 r. około godziny 6:45 R. U., kierujący samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) wyjechał ze swojego domu położonego przy ul. (...) w O. w kierunku skrzyżowania z ul. (...), na którym zamierzał skręcić w prawo w ul. (...) i dalej poruszać się w/w drogą w kierunku centrum O..

We wskazanym powyżej dniu, w porze rannej warunki drogowe do jazdy nie były sprzyjające, było szaro, widoczność nie była najlepsza. Z uwagi na poranny przymrozek, przed wyjazdem z domu R. U. oczyścił szyby samochodu z lodu, jednakże zaraz po ruszeniu, z uwagi na temperaturę powietrza na zewnątrz, na przedniej szybie pojawiła się para, która ograniczała widoczność kierującego na części szyby.

Dojeżdżając do ul. (...) zatrzymał swój samochód przed skrzyżowaniem i rozejrzał się na lewo i na prawo. Po prawej stronie w/w zauważył przejście dla pieszych, jednakże nie spostrzegł, aby jakikolwiek pieszy na nim się znajdował bądź na nie wchodził.

W tym samym czasie, przez oznakowane przejście dla pieszych znajdujące się na ul. (...) tuż za skrzyżowaniem z ul. (...), przechodził R. S..

R. U. po ustaleniu, że z jego lewej strony nie zbliżają się żadne pojazdy, ruszył skręcając w prawo, w ul. (...). Kiedy w/w wjechał na przejście dla pieszych, zobaczył nagle, na wysokości prawego przedniego narożnika pojazdu ciemną sylwetkę człowieka. Pomimo natychmiastowej reakcji w postaci gwałtownego hamowania, w/w uderzył prowadzonym przez siebie samochodem w przechodzącego przez przejście R. S., który na skutek uderzenia stracił równowagę i upadł na ziemię.

Bezpośrednio po zdarzeniu R. U. zatrzymał się, wyszedł z samochodu, podszedł do pokrzywdzonego i pomógł mu wstać. Zapytał w/w czy coś mu się stało oraz czy ma wzywać karetkę bądź policję. R. S. stwierdził, iż nie ma takiej potrzeby, oznajmiając przy tym, iż wystarczy aby kierujący zapłacił mu kwotę 500 zł. i „będą kwita”. R. U. wręczył pokrzywdzonemu 200 zł, albowiem tylko tyle pieniędzy miał przy sobie, jak również podał mu swoje dane i numer telefonu, wyrażając przy tym gotowość zapłaty pozostałej kwoty. R. S. przyjął od R. U. pieniądze w kwocie 200 zł.

Następnie pokrzywdzony, o własnych siłach udał się do swego miejsca zamieszkania. Będąc zaś w domu poczuł ból w nodze, w którą został uderzony przez samochód R. U.. Wówczas zadzwonił po policję, a następnie po karetkę pogotowia.

Po przyjeździe patrolu policji do mieszkania pokrzywdzonego, w/w poinformował funkcjonariuszy o zaistniałym zdarzeniu. Podczas rozmowy z policjantami, R. S. cały czas stał na nogach. Funkcjonariusze policji udali się następnie do miejsca pracy R. U. gdzie wymierzili w/w grzywnę w drodze mandatu karnego w wysokości 300 zł, kwalifikując jego zachowanie jako wykroczenie, albowiem nie stwierdzili żadnych obrażeń ciała u pokrzywdzonego, ani też uszkodzeń na samochodzie oskarżonego. Oskarżony, będąc świadomym spowodowania wykroczenia naruszenia bezpieczeństwa w ruchu lądowym, przyjął zaproponowany mu mandat karny.

Przybyła do miejsca zamieszkania pokrzywdzonego karetka pogotowia, zabrała w/w do Szpitala Wojewódzkiego w O., gdzie po wykonaniu stosownych badań okazało się, iż na skutek zaistniałego wypadu R. S. doznał urazu w postaci stłuczenia podudzia leczonego gipsem stopowo – udowym, które to obrażenia spowodowały u w/w naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia inny, niż określony w art. 156 § 1 Kk, trwający jednak dłużej, niż 7 dni.

R. S. złożył formalne zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, w dniu 30 stycznia 2014 r., a więc po prawie półtoramiesięcznym okresie od dnia zaistniałego w sprawie wypadku.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego R. U. – k. 28-29, 51,
- zeznania świadka R. S. – k. 1-2, 51,

- zeznania świadka D. S. – k. 11, 52,
- kopia notatki z kolizji (...) K. w O. – k. 9,
- wydruk zdjęć fotograficznych miejsca wypadku – k. 10, 15-20
- protokół oględzin miejsca wypadku ze szkicem – k. 12-14
- dokumentacja medyczna pokrzywdzonego – k. 6
- opinia biegłego lekarza – k. 23

R. U. ma 48 lat, jest żonaty, ma na utrzymaniu troje dzieci w wieku 22, 20 i 6 lat. Posiada wykształcenie zawodowe, jest mechanikiem samochodowym, obecnie prowadzi własną działalność gospodarczą w zakresie usług budowlanych, z której osiąga dochód miesięczny w wysokości ok. 2 tys. zł. Małżonka w/wymienionego jest sekretarką w Sądzie Okręgowym w Opolu. R. U. posiada samochód osobowy marki V. (...) o wartości ok. 20 tys. zł., oraz (...), o wartości ok. 15 tys. zł.

Nie był dotąd karany sędownie.

Dowód:

- dane osobopoznawcze oskarżonego – k. 30
- dane o karalności z K. – k. 32, 43,

R. U. przyznał się w całości do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił zgodnie z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym. Wyraził przy tym skruchę i żal z powodu zaistniałego wypadku. Oświadczył nadto iż, zdaje sobie sprawę, że jako kierowca popełnił błąd. Prosił o niewymierzanie mu kary, a przed Sądem wniósł o warunkowe umorzenie postępowania.

/k. 28-29, 51/

Sąd Rejonowy zważył w sprawie,

co następuje :

W świetle ustalonych okoliczności sprawy zarówno sprawstwo, jak i zawinienie oskarżonego w odniesieniu do zarzucanego mu czynu nie budziły żadnych wątpliwości, a jednocześnie incydentalny charakter przypisanego oskarżonemu nieumyślnego przestępstwa o stosunkowo nieznacznej społecznej szkodliwości, jego warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia, uzasadniały sięgnięcie po środek probacyjny w postaci warunkowego umorzenia postępowania.

Zgodnie z treścią art. 66 § k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli okoliczności popełnienia czynu zabronionego nie budzą wątpliwości, wina sprawcy i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, właściwości i warunki osobiste sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 66 § 2 k.k. warunkowego umorzenia postępowania nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności.

I.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie mogły budzić wątpliwości zarówno sprawstwo, zawinienie, jak i okoliczności popełnienia przez oskarżonego czynu zabronionego kwalifikowanego treścią art. 177 § 1 Kodeksu karnego.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się na osobowych źródłach dowodowych w postaci zeznań pokrzywdzonego R. S., zeznań funkcjonariusza policji D. S. oraz wyjaśnień samego oskarżonego R. U., które to dowody osobowe zostały uzupełnione dowodami z dokumentów takimi jak: kopia notatki z kolizji (...) K. w O., wydruk zdjęć fotograficznych miejsca wypadku, protokół oględzin miejsca wypadku ze szkicem, dokumentacja medyczna pokrzywdzonego oraz opinia biegłego lekarza z zakresu medycyny sądowej.

W zakresie sprawstwa, winy, przyczyn i przebiegu wypadku Sąd w pełni dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, który przyznał się w całości do zarzucanego mu czynu z art. 177 § 1 kk, składając wyjaśnienia korespondujące z ustalonym wyżej stanem faktycznym, zwłaszcza zaś z zeznaniami funkcjonariusza policji D. S. i w znacznym zakresie z zeznaniami pokrzywdzonego oraz zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci dowodów z dokumentów. Z tych też przyczyn, w ocenie Sądu, wyjaśnienia złożone przez oskarżonego zasługiwały na walor wiarygodności.

Sąd w zasadniczej części dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego R. S., albowiem znajdowały one w znacznym zakresie odzwierciedlenie w wyjaśnieniach oskarżonego i zeznaniach przesłuchanej w sprawie w charakterze świadka D. S., jak również były spójne z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd nie uznał jednakże za w pełni wiarygodne zeznań pokrzywdzonego w zakresie odnoszącym się do samego przebiegu inkryminowanego zdarzenia, mając na uwadze pominięcie przez w/w faktu wystąpienia do oskarżonego z propozycją zapłaty kwoty 500 zł., i chęci uregulowania w ten sposób roszczeń wynikających z wypadku oraz przyjęcia od w/w części tejże sumy tj. 200 zł., albowiem okoliczność ta jednoznacznie wynikała z wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań funkcjonariusza policji D. S., które to dowody, zdaniem Sądu, dawały pełny i prawdziwy obraz zaistniałej w sprawie kolizji.

Na walor wiarygodności zasługiwały również zeznania D. S., które odzwierciedlały wersję zdarzeń przedstawioną przez oskarżonego oraz korespondowały z faktami podanymi przez pokrzywdzonego w zakresie w jakim Sąd uznał je za wiarygodne. Z tych też przyczyn Sąd dał wiarę zeznaniom w/w i oparł na nich ustalenia faktyczne w sprawie.

Pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci kopii notatki z kolizji (...) K. w O., wydruku zdjęć fotograficznych miejsca wypadku, protokołu oględzin miejsca wypadku ze szkicem, danych z K. oraz danych osobopoznawczych oskarżonego uzyskanych w trybie art. 213 kpk, był poprawny formalnie, został zgromadzony zgodnie z zasadami procedury karnej i w pełni zasługiwał na wiarę.

Brak też powodów do przyjęcia za niewiarygodne zgromadzonych w aktach sprawy dowodów w postaci dokumentacji medycznej R. S. oraz opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, w świetle których R. S. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia podudzia prawego leczonego gipsem stopowo – udowym, które to obrażenia spowodowały u w/w naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na okres powyżej siedmiu dni. W ocenie Sądu w/w opinia została sporządzona w sposób rzetelny i prawidłowy oraz była jasna i jednoznaczna w swych wnioskach. Jej fachowości i rzetelności nie podważała również żadna ze stron procesu, wobec czego Sąd uznał w/w dowód za wiarygodny i mogący stanowić podstawę dla ustaleń faktycznych w sprawie.

Oskarżony R. U. stanął pod zarzutem popełnienia typu podstawowego występku spowodowania wypadku komunikacyjnego określonego w art. 177 § 1 kk

Przestępstwa z art. 177 § 1 kk dopuszcza się ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk.

Przestępstwo wypadku komunikacyjnego jest przestępstwem powszechnym w tym sensie, że jego sprawcą może być każdy uczestnik ruchu drogowego, wodnego lub powietrznego, do którego adresowane są zasady bezpieczeństwa obowiązujące w danej dziedzinie ruchu. W szczególności podmiotem przestępstwa z art. 177 §1 kk. może być także osoba, która nie prowadzi pojazdu ale jest pieszym, pasażerem itp.

Przedmiotem ochrony czynu zabronionego sypizowanego treścią art. 177 § 1 kk jest bezpieczeństwo w komunikacji, a ściślej bezpieczeństwo ruchu lądowego, wodnego i powietrznego pojazdów mechanicznych, a tym samym bezpieczeństwo dla życia i zdrowia osób uczestniczących w ruchu.

Zachowanie karalne sprawcy występku z art. 177 § 1 kk ma charakter dwuczłonowy. Pierwszy człon polega na naruszeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, drugi zaś sprowadza się do spowodowania skutków, o jakich mowa w art. 157 § 1 kk.

Zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym są regułami, które w oparciu o wiedzę, i doświadczenie określają sposób korzystania z danej dziedziny ruchu, sprowadzający związane z tą dyscypliną ryzyko dla życia lub zdrowia człowieka do stopnia społecznie tolerowanego. Przestrzeganie tych reguł minimalizuje zagrożenie bezpieczeństwa do granic, w których bardziej wartościowe od zagrożenia są korzyści społeczne płynące z możliwości korzystania z ruchu. Zasady bezpieczeństwa w określonej dziedzinie ruchu są ujęte w przepisach określających porządek poruszania się po szlakach komunikacyjnych i zachowania się w typowych dla danej dziedziny ruchu sytuacjach. W przypadku ruchu lądowego reguły te wyrażone są w szczególności w przepisach ustawy z 20 czerwca 1997 roku „Prawo o ruchu drogowym” / Dz. U. z 1997 roku Nr 98, poz. 602 z późn. zm. /. W tym miejscu dodać należy, iż ruch lądowy to ruch, który rozpoczyna się, przebiega lub kończy w miejscu otwartym dla ruchu publicznego. Nie ogranicza się on w szczególności do ruchu po drogach publicznych, lecz dotyczy wszelkich ogólnodostępnych i przeznaczonych do ruchu dróg, placów, stref, parkingów i ich części. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 grudnia 1995 roku publ. w OSNKW 1996, z.3-4, poz. 19 ruch lądowy ma miejsce wszędzie tam, gdzie odbywa się ruch pojazdów przeznaczonych lub przystosowanych do poruszania się po drogach i w związku z czym istnieje możliwość zagrożenia bezpieczeństwa dla tego ruchu, a zatem także poza drogami publicznymi. Obok reguł skodyfikowanych, na zasady bezpieczeństwa w ruchu składają się reguły nieskodyfikowane, a wynikające jedynie z przepisów i z istoty bezpieczeństwa w ruchu /por. OSNKW 1975, z.3, poz.33/. Na uwagę zasługuje przy tym stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym kierowca ma obowiązek prowadzić pojazd nie tylko z godnie z obowiązującymi nakazami i zakazami, lecz winien on także prowadzić pojazd w sposób rozważny i ostrożny, co oznacza, że winien on zachować bezpieczną prędkość dostosowaną do konkretnych warunków drogowych takich jak: natężenie ruchu, warunki atmosferyczne, widoczność drogi, stan nawierzchni, predyspozycje kierowcy /por. OSNPG 1984, z.4, poz. 24/. Reguły obowiązujące w danej dziedzinie ruchu mogą dotyczyć kwalifikacji osoby uczestniczącej w ruchu, stanu technicznego pojazdu oraz sposobu zachowania się osób uczestniczących w ruchu. Naruszenie zasad bezpieczeństwa ze względu na kwalifikacje uczestnika ruchu może mieć miejsce nie tylko wtedy, gdy uczestnik ruchu prowadzi pojazd bez uprawnień wymaganych przepisami prawa, ale i wtedy, gdy co prawda takie uprawnienia posiada ale znajduje się w stanie zagrażającym bezpieczeństwu innych osób, np. w stanie nietrzeźwości, zmęczenia, choroby, itp. Podstawową zasadą bezpieczeństwa jest poruszanie się w ruchu sprawnym pojazdem. Prowadzenie niesprawnego pojazdu jest naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Sposób zachowania się osób uczestniczących w ruchu lądowym określony jest w szczególności w przepisach ustawy z 20 czerwca 1997 roku „Prawo o ruchu drogowym” / Dz. U. z 1997 roku Nr 98, poz. 602 z późn. zm. /.

Drugi człon karalnego zachowania sprawcy występku z art. 177 § 1 Kk polega na spowodowaniu skutków, o których mowa w treści art. 157 § 1 Kk, czyli spowodowaniu naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia innego niż określony treścią art. 156 § 1 Kk /ciężki uszczerbek na zdrowiu/, trwającego jednakże dłużej niż siedem dni.

Zachowanie się sprawcy polegające na naruszeniu zasad bezpieczeństwa musi przy tym pozostawać w związku przyczynowym ze skutkiem w postaci naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia.

Przestępstwo określone w art. 177 § 1 Kk jest przy tym przestępstwem materialnym, co oznacza, że dla jego popełnienia konieczne jest wystąpienie określonego prawem skutku w postaci spowodowania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia innego, niż określony treścią art. 156 § 1 Kk /ciężki uszczerbek na zdrowiu/, trwającego jednakże dłużej niż siedem dni.

Czyn zabroniony stypizowany treścią art. 177 § 1 Kk należy do kategorii przestępstw nieumyślnych w tym znaczeniu, że sprawca nie ma zamiaru spowodowania skutków w postaci naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia innej osoby. Natomiast samo naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może nastąpić zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie.

Odnosząc powyższe rozważania do zarzutu sformułowanego w treści skargi publicznej, stwierdzić należy jednoznacznie, iż w sprawie zaszyły uzasadnione podstawy do przypisania oskarżonemu R. U. spowodowania wypadku komunikacyjnego w ruchu lądowym, kwalifikowanego treścią art. 177 § 1 kk i okoliczności popełnienia jego popełnienia nie budziły wątpliwości. Oskarżony stanął pod zarzutem tego, że w dniu 21 grudnia 2013 r. około godziny 6:45 w O. na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...), kierując samochodem ciężarowym marki F. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że wykonując manewr skrętu w prawo i wyjeżdżając z ulicy (...) na ulicę (...) w kierunku ulicy (...) nie zachował szczególnej ostrożności, nienależycie obserwował przedpole jazdy i wjeżdżając na oznakowane przejście dla pieszych na ulicy (...) nie ustąpił pierwszeństwa i potrącił przechodzącego po tym przejściu z jego lewej strony na prawą pieszego R. S., który doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia podudzia prawego, które leczono gipsem stopowo – udowym, a powyższe obrażenia stanowiły skutki o jakich mowa w art. 157 § 1 kk, tj. popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 kk.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań pokrzywdzonego i przesłuchanego w sprawie świadka oraz dowodów z dokumentów wskazywał jednoznacznie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, a jego zachowanie wyczerpało w sposób nie budzący wątpliwości wszelkie znamiona konieczne do przypisania mu popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 kk.

Jak to zostało wyżej opisane, przestępstwo wypadku komunikacyjnego jest przestępstwem powszechnym w tym sensie, że jego sprawcą może być każdy uczestnik ruchu drogowego, wodnego lub powietrznego, do którego adresowane są zasady bezpieczeństwa obowiązujące w danej dziedzinie ruchu. Nie mógł zatem budzić wątpliwości fakt, iż oskarżony prowadząc pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego po drodze publicznej był uczestnikiem ruchu drogowego. Swym zachowaniem oskarżony niewątpliwie naruszył też dobra prawne będące przedmiotem ochrony czynu zabronionego stypizowanego treścią art. 177 § 1 Kk, którymi są m.in. bezpieczeństwo w ruchu lądowym, a tym samym bezpieczeństwo dla życia i zdrowia osób uczestniczących w tym ruchu, albowiem na oznakowanym przejściu dla pieszych, nie zachowując wymaganej w tym miejscu szczególnej ostrożności, dopuścił do potrącenia przechodzącego przez jezdnię pieszego, powodując u niego obrażenia ciała. Zachowanie oskarżonego niewątpliwie zrealizowało znamiona określające czynność sprawczą występku z art. 177 § 1 Kk, albowiem oskarżony dopuścił się naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym oraz spowodował u pokrzywdzonego skutki, o jakich mowa w art. 157 § 1 Kk. Jak chodzi o naruszenie przez podejrzanego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, to jak to zostało wyżej wyartykułowane, podstawowe, skodyfikowane zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym wyrażone są w przepisach ustawy z 20 czerwca 1997 roku „Prawo o ruchu drogowym” / Dz. U. z 1997 roku Nr 98, poz. 602 z późn. zm. /. I tak, zgodnie z treścią art. 26 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, kierujący pojazdem, zbliżając się do przejścia dla pieszych obowiązany jest zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu. Należy zauważyć, iż skrzyżowania i przejścia dla pieszych zakwalifikowane są do najbardziej niebezpiecznych stref w ruchu lądowym, dlatego też kierujący pojazdami zobowiązani są bezwzględnie do zachowania szczególnej ostrożności. Szczególna ostrożność to zgodnie z treścią art. 2 pkt 22 powołanej ustawy: ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Sąd Najwyższy w swym orzeczeniu z dnia 31.03.1973r. w sprawie Rw 282/72 publ. w OSNKW 1972, Nr 7-8, poz. 132 stwierdził jednoznacznie, iż: wejście pieszego na jezdnię w takiej sytuacji nie może być zaskoczeniem dla kierowcy. Należy też zwrócić uwagę

na nieskodyfikowaną zasadę bezpieczeństwa na drodze, zgodnie z którą kierowca ma obowiązek prowadzić pojazd nie tylko zgodnie z obowiązującymi nakazami i zakazami, lecz także w sposób rozważny i ostrożny, dostosowując prędkość pojazdu do konkretnych warunków drogowych, w tym: warunków atmosferycznych, widoczności drogi, stanu nawierzchni, itd.

Odnosząc powyższe do zachowania oskarżonego na drodze stwierdzić należy, iż dopuścił się on naruszenia zasad bezpieczeństwa, albowiem nie zachowując szczególnej ostrożności obowiązującej kierującego w rejonie przejścia dla pieszych, z naruszeniem art. 26 ust. 1 powołanej ustawy, doprowadził do potrącenia pieszego. Należy mieć bowiem na uwadze, że potrącenie miało miejsce na oznakowanym znakami pionowymi i poziomymi przejściu dla pieszych. Sprawstwa oskarżonego nie wyłączały trudne warunki drogowe, a w szczególności: wczesna rana pora oraz fakt zaparowania przedniej szyby samochodu, albowiem winien był on być dostosować swą jazdę do swych zdolności psychofizycznych oraz realnie panujących warunków drogowych i stanu widoczności na drodze.

Tymczasem z akt sprawy wynikało, iż oskarżony nie dostrzegł w porę pieszego, którego obecność na przejściu była dla kierującego zaskoczeniem, co świadczyło jednoznacznie o niedostatecznej uwadze oskarżonego podczas zbliżania się do przejścia dla pieszych.

Swym zachowaniem oskarżony wyczerpał też drugi człon karalnego zachowania sprawcy występku z art. 177 § 1 Kk polegający na spowodowaniu skutków, o których mowa w treści art. 157 § 1 Kk, czyli spowodowaniu naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia innego niż określony treścią art. 156 § 1 Kk /ciężki uszczerbek na zdrowiu/, trwającego jednakże dłużej niż siedem dni. Jak bowiem wynikało z opinii sądu lekarskiej, w wyniku potrącenia pokrzywdzony doznał obrażeń, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia inny niż określony w art. 156 § 1 Kk trwający jednakże dłużej niż dni siedem. Niewątpliwie też zachowanie się oskarżonego polegające na naruszeniu zasad bezpieczeństwa pozostawało w związku przyczynowym ze skutkiem w postaci naruszenia czynności narządu ciała i rozstroju zdrowia u pokrzywdzonego. W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie mogło wreszcie budzić wątpliwości, że oskarżony nie miał zamiaru spowodowania obrażeń ciała u pokrzywdzonej, a samo naruszenie zasad bezpieczeństwa również miało charakter nieumyślny.

Reasumując sprawstwo, zawinienie i okoliczności popełnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 177 § 1 Kk, nie budziły wątpliwości.

II.

Kolejną przesłanką warunkowego umorzenia postępowania jest nieznaczny stopień winy sprawcy i społecznej szkodliwości czynu. Przesłanki te występować muszą przy tym kumulatywnie. Wina sprawcy ma miejsce wówczas, gdy można mu zarzucić, że w czasie czynu nie dał posłuchu normie prawnej. Natomiast na ocenę stopnia społecznej szkodliwości mają wpływ okoliczności wymienione w treści art. 115 § 2 Kk, a to: rodzaj naruszonego dobra, rozmiar szkody, okoliczności popełnienia czynu, waga i rodzaj naruszonych przez sprawcę obowiązków i reguł ostrożności, postać zamiaru, motywacja sprawcy. W przedmiotowej sprawie przesłanki te zostały spełnione, albowiem biorąc pod uwagę takie okoliczności jak: nieumyślność w naruszeniu zasad bezpieczeństwa, niesprzyjające warunki drogowe, w tym wczesną porę ranną, podczas której na zewnątrz było ciemno i szaro, utrudnioną widoczność wynikającą z warunków pogodowych i zaparowanych szyb samochodu, jak również ciemny kolor odzieży pokrzywdzonego, utrudniający jego widoczność na drodze dla kierujących, a także mając na uwadze zachowanie oskarżonego, który natychmiast zatrzymał samochód, starał się udzielić pomocy pokrzywdzonemu, deklarował gotowość zawiadomienia policji i pogotowia ratunkowego, poczuwał się odpowiedzialnym za spowodowanie wypadku wskutek czego zgodził się na propozycję pokrzywdzonego, płacąc mu kwotę 200 zł., a następnie przyjął również mandat karny w wysokości 300 zł, zaś w toku postępowania wyraził szczerą żal i skruchę, jak również zważywszy na fakt zgłoszenia przez pokrzywdzonego zaistniałego wypadku na policji po niemal półtoramiesięcznym okresie od zdarzenia można było przyjąć, iż stopień winy sprawcy i społecznej szkodliwości czynu nie był znaczny.

III.

Za warunkowym umorzeniem postępowania przemawiać też musi pozytywna prognoza kryminologiczna wynikająca z właściwości, warunków osobistych oraz dotychczasowego sposobu życia sprawcy nie karanego dotąd za przestępstwo umyślne. Oskarżony i te warunki spełniał, albowiem nie był uprzednio karany sędownie, choćby za przestępstwo nieumyślne, ma ustabilizowaną sytuację osobistą, a jego postawa w toku postępowania, również wobec pokrzywdzonego, a także żal i skrucha, pozwalały przyjąć, iż popełnione przez niego przestępstwo miało charakter epizodyczny i w przyszłości pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego.

IV.

Wymóg z art. 66 § 2 Kk, zgodnie z którym warunkowego umorzenia postępowania nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności /zasada/ ma charakter formalny i w niniejszej sprawie również został spełniony. Czyn zabroniony przewidziany treścią art. 177 § 1 Kk zagrożony jest bowiem karą pozbawienia wolności do lat trzech.

Reasumując, wobec realizacji przesłanek z art. 66 § 1 i 2 Kk, zasadnym było zastosowanie względem oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania. W sprawie nie bez znaczenia pozostawało, że ewentualne skazanie oskarżonego wiązałoby się ze znacznymi utrudnieniami w prowadzeniu przez niego działalności gospodarczej, w tym przede wszystkim w zakresie pozyskiwania nowych kontrahentów, a tym samym, biorąc pod uwagę wiek oskarżonego, znaczne ograniczenie realnych możliwości zarobkowania, a co za tym idzie, utrzymania siebie oraz rodziny.

Zgodnie z treścią art. 67 § 1 Kk warunkowe umorzenie następuje na okres próby, który wynosi od roku do lat dwóch i biegnie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. W przedmiotowej sprawie, biorąc pod uwagę epizodyczny charakter przestępstwa nieumyślnego, Sąd wyznaczył oskarżonemu roczny okres próby, wystarczający na weryfikację postawionej wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Po myśli art. 67 § 3 Kk, w brzmieniu obowiązującym od dnia 2.01.2012r., Sąd umarzając warunkowo postępowanie zobowiązuje sprawcę do naprawienia szkody w całości albo w części, a może względem niego orzec m.in. nawiązkę oraz świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. W przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do ścisłego wyliczenia szkód materialnych związanych np. kosztami leczenia czy ewentualnej rehabilitacji, które to szkody wyrówna pokrzywdzonemu zakład ubezpieczeń, w którym właściciel pojazdu prowadzonego przez oskarżonego, jako posiadacz pojazdu mechanicznego jest ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej. Dlatego też, Sąd orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie w kwocie 500 zł.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadniały powołane w treści wyroku przepisy prawa.

Mając na uwadze podniesione okoliczności faktyczne i powołane przepisy prawa orzeczono jak w sentencji wyroku.

.....

ZARZĄDZENIA:

- **odnotować uzasadnienie,**
- **odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouc. doręczyć wnioskodawcy**
- **kal. 14 dni,**

O., dnia:,